

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/50/2018
Identifikačné číslo spisu:	8811209673
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8811209673.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne ŠKB CEDENT Vranov, n. o., so sídlom v Majerovciach 3, IČO: 37 886 959, zastúpenej JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanému mestu Vranov nad Topľou, so sídlom vo Vranove nad Topľou, Dr. Cyrila Daxnera 87, zastúpeného JUDr. Ing. Michalom Plentom, advokátom v Košiciach, Sídliisko Okulka 19/42, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 4 C 217/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. októbra 2016 sp. zn. 20 Co 287/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom zo 17. marca 2015 č. k. 4 C 217/2011-244 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 120.394,22 eur s príslušenstvom, a rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie.

1.2. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, že žalobkyňa ako nájomníčka a žalovaný ako prenajímateľ uzavreli 14. apríla 2006 zmluvu a nájme nebytových priestorov, a to prízemnia budovy nachádzajúcej sa na Námestí slobody č. 5 vo Vranove nad Topľou na účel prevádzkovania kultúrnych, spoločenských a športových podujatí po dobu určitú 30 rokov za dohodnuté nájomné vo výške 1,- Sk za rok (neskôr dodatkom zmenené na sumu 1,- Sk/m² za rok, avšak oproti povinnosti žalobkyne prispievať žalovanému na podporu rozvoja športu v meste sumou 150.000,- Sk ročne) s tým, že žalovaný dal súhlas na vykonanie stavebných úprav prenajatých priestorov tak, že z nich vznikne aréna, a žalobkyňa sa zaviazala, že sama zabezpečí ich prestavbu, uhradí všetky náklady s ňou spojené a počas trvania nájmu a po jeho skončení nebude požadovať úhradu týchto nákladov alebo protihodnotu toho, o čo sa zvýšila hodnota prenajatej veci. Následne, žalovaný na základe kúpnej zmluvy z 15. januára 2010 predmetnú budovu predal spoločnosti VÚB Leasing, a. s. (avšak za kúpnu cenu nezohľadňujúcu hodnotu žalobkyňou vložených investícií), a jej oprávneným užívateľom sa po dohode s novým vlastníkom stala spoločnosť LINE-ar s.r.o. (súčasný obchodný meno AOC Vranov s.r.o. - pozn.), ktorá

listom z 19. marca 2010 s touto skutočnosťou žalobkyňu oboznámila a vyzvala ju na úhrady nájomného na jej účet. Keďže dohodnuté nájomné nezodpovedalo trhovej hodnote, nový vlastník s odvolaním sa na čl. VIII. bod 1. zmluvy o nájme nebytových priestorov oznámil žalobkyni, že jednostranne mení výšku nájomného na sumu 44,80 eur/m² za rok so splatnosťou k poslednému dňu nasledujúceho kalendárneho mesiaca a ako prílohu vypracoval dodatok k predmetnej nájomnej zmluve obsahujúci uvedenú zmenu. Keďže však žalobkyňa ako nájomníčka k návrhu na uzavretie dodatku nepristúpila a nájomné v lehote splatnosti nezaplatila, v zmysle čl. VIII. bod 2. zmluvy o nájme nebytových priestorov platí, že nájomný pomer sa skončil dohodou strán k poslednému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bol žalobkyni návrh na uzavretie dodatku doručený, t. j. k 30. aprílu 2010. Skutočnosť, že nájomný vzťah bol medzi zmluvnými stranami ukončený a už netrvá, nebola v konaní sporná.

1.3. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie ďalej uviedol, že zmenou vlastníctva k prenajímaným nebytovým priestorom došlo podľa § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka k vstupu nového vlastníka do všetkých práv a povinností (právneho postavenia) predchádzajúceho vlastníka, vrátane práv a povinností prenajímateľa z predmetného nájomného vzťahu, a preto ak žalobkyňa tvrdí, že jej po (predčasnom) skončení nájmu vznikol nárok na náhradu vynaložených nákladov resp. na vydanie protihodnoty toho, o čo sa prestavbou zvýšila hodnota veci (§ 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka), mala si tento nárok uplatniť proti tomu, kto vystupoval na strane prenajímateľa v čase skončenia nájmu, t. j. proti spoločnosti LINE-ar s.r.o., a nie proti predchádzajúcemu vlastníkovi (prenajímateľovi) - žalovanému. Skutočnosť, že by uvedený nárok nájomcu mal zaťažovať predchádzajúceho prenajímateľa, nevyplýva ani z § 680 ods. 2 in fine Občianskeho zákonníka, pretože pod dikciou „nájomca je oprávnený zbaviť sa svojich záväzkov voči prvšiemu vlastníkovi, len čo mu bola zmena oznámená alebo nadobúdateľom preukázaná“ treba rozumieť len oprávnenie nájomcu zbaviť sa „záväzkov“, ktoré voči nemu má skorší prenajímateľ, ale nie aj oprávnenie nájomcu žiadať voči skoršiemu prenajímateľovi svoje „nároky“; tieto nároky mu zmenou vlastníctva k prenájatej veci nezanikajú, musí si ich však uplatniť proti tej osobe, ktorá vystupuje v pozícii prenajímateľa v čase ich uplatnenia. Na základe uvedeného dospel k záveru, že žalovanému jednak nesvedčí v konaní pasívna vecná legitimácia, a jednak k bezdôvodnému obohateniu na jeho strane o hodnotu vložených investícií na úkor žalobkyne ani nemohlo dôjsť, keďže novým vlastníkom zaplatená kúpna cena ich hodnotu nezohľadňovala, preto žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol.

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 27. októbra 2016 sp. zn. 20 Co 287/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré považoval za dostatočné a presvedčivé, sa v celom rozsahu stotožnil. Odvolacie námietky žalobkyne vyhodnotil ako neopodstatnené, pretože nemôžu spochybniť právny záver o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v konaní, a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodal, že zmena v osobe prenajímateľa nemá vplyv na práva a povinnosti nájomcu, pretože nový vlastník vstupuje do právneho postavenia pôvodného prenajímateľa, a že ak prenajímateľ síce súhlasil so zmenou prenájatej veci, avšak sa nezaviazal na úhradu s tým spojených nákladov, nemôže na jeho strane dôjsť k bezdôvodnému obohateniu ani nie je povinný vynaložené náklady nájomcovi nahradiť, ale nájomca je len oprávnený po skončení nájmu od neho požadovať protihodnotu toho, o čo sa zvýšila hodnota veci; aj takýto nárok si však musí uplatniť proti novému vlastníkovi (prenajímateľovi), ak došlo k zmene vlastníctva k prenájatej veci.

3.1. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť a opodstatnenosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“). Namietala, že nesprávnym procesným postupom súdov oboch nižších inštancií bolo porušené jej právo na spravodlivý proces tým, že pri právnom posúdení veci nezohľadnili všetky vzájomné súvislosti zmluvného vzťahu, ktorou je aj skutočnosť, že prostredníctvom predmetnej zmluvy o nájme nebytových priestorov si žalovaný ako orgán územnej samosprávy v rámci preneseného výkonu štátnej správy zároveň plnil svoje úlohy na úseku telesnej kultúry, pretože z tejto zmluvy zároveň vyplýval záväzok žalobkyne prispievať žalovanému na podporu rozvoja športu - boxu sumou 150.000,- Sk (t. j. 4.979,09 eur) ročne. Keďže k tejto odvolacej námietke odvolací súd nezaujal žiadne stanovisko,

jeho rozhodnutie je postihnuté vadou nepreskúmateľnosti. Uvedený nedostatok zároveň spájala i s vadou nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. Predmetnú nájomnú zmluvu - ako tvrdí - treba podľa vôle zmluvných strán posudzovať ako typ zmluvy zmiešaný a neupravený v Občianskom zákonníku, ktorou žalovaný zároveň zabezpečoval plnenie svojich (samo)správnych funkcií, a to prostredníctvom žalobkyne, ktorá bola povinná vynakladať nemalé finančné prostriedky na to, aby predmetná nehnuteľnosť reálne mohla slúžiť športovým účelom a rozvoju športu v meste, čo aj skutočne slúžila. Pokiaľ sudy tieto dve jednotlivé zložky prejavu vôle oddelili a v dôsledku toho jej žalobu zamietli, prejednávaniu veci nesprávne právne posúdili. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.2. Následne, podaním z 5. februára 2018 žalobkyňa v nadväznosti na rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 VCdo 2/2017 o neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania uviedla, že na dôvode prípustnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. ďalej netrvá a žiada, aby dovolací súd posúdil jej dovolanie len z hľadiska prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

4. Žalovaný k dovolaniu žalobkyne uviedol, že namietané dovolacie dôvody považuje za neopodstatnené. Z deklarovaného účelu predmetnej nájomnej zmluvy nevyplýva, že by mala slúžiť výkonu (samo)správnych kompetencií mesta a už vôbec nie, že by tento výkon mal byť realizovaný prostredníctvom žalobkyne. Zabezpečenie plnenia úloh v rámci preneseného výkonu štátnej správy spadá do pôsobnosti obcí a samosprávnych krajov, a nie žalobkyne, ktorej žalovaný nie je ani zriaďovateľom, ani v nej nemá majetkovú účasť. Navrhoval, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ a f/ C.s.p.).

6.1. Žalobkyňa prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

6.2. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

7. V súvislosti s vymedzením namietaného dovolacieho dôvodu dovolací súd zdôrazňuje, že všetky dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p. sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu (t. j. právnu otázku, ktorá bola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Takisto ani samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 C.s.p. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

8.1. V prejednávanej veci žalobkyňa, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. nepostupovala, pretože v dovolaní vôbec nekonkretizovala (nezadefinovala) právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ani neuviedla, v čom nesprávnosť jej riešenia odvolacím súdom podľa jej názoru spočíva a ako mala byť táto otázka správne vyriešená, ale iba opätovne zopakovala vlastný pohľad na skutkový a právny stav veci. Len strohé konštatovanie, že predmetnú zmluvu o nájme nebytových priestorov bolo podľa vôle zmluvných strán potrebné posúdiť ako zmluvu zmiešanú, prostredníctvom ktorej si žalovaný ako orgán územnej samosprávy zároveň plnil úlohy na úseku preneseného výkonu štátnej správy, avšak bez nadväznosti na riešenie právnej otázky nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného a otázky, či na strane žalovaného objektívne (fakticky) vznikla majetková výhoda či prospech bez relevantného právneho dôvodu na úkor žalobkyne, ktoré boli rozhodujúce pre meritórne rozhodnutie v prejednávanej veci, nespĺňa zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob jeho vymedzenia v zmysle § 432 ods. 2 C.s.p.

8.2. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.), včítane ich obsahového i rozsahového vymedzenia, a z iných, než dovolateľom uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Dovolací súd preto nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú právnu otázku eventuálne mala dovolateľka na mysli a ktorej správnosť alebo nesprávnosť by mala byť podrobená dovolaciemu prieskumu. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie či odvolací súd, pretože v takom prípade by totiž uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 432 ods. 1 a 2 C.s.p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie dovolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľkou a ku ktorým mal možnosť vyjadriť sa žalovaný ako protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

8.3. Z obsahu dovolania žalobkyne nijako nevyplýva, prečo by mal byť nesprávny právny záver súdov oboch nižších inštancií o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, čiže prečo aj napriek argumentácii súdov (porov. bod 1.3. a 2. tohto rozhodnutia) by povinnosť vydať protihodnotu toho, o čo sa hodnota prenajatej veci zvýšila, stále mala zaťažovať žalovaného ako bývalého vlastníka, hoci zmenou vlastníctva k prenajatej veci jeho právne postavenie ako prenajímateľa zaniklo a do všetkých práv a povinností prenajímateľa z predmetného nájomného vzťahu vstúpil iný subjekt - nový vlastník, a aký dopad na uvedené právne posúdenie veci konajúcimi súdmi má mať skutočnosť, že predmetná nájomná zmluva mala byť posúdená ako zmiešaná zmluva, ktorou si žalovaný zároveň plnil úlohy v rámci preneseného výkonu štátnej správy. Z obsahu dovolania žalobkyne takisto nevyplýva, aký dopad má táto žalobkyňou namietaná skutočnosť na zistenie bezdôvodného obohatenia v majetkovej sfére žalovaného, pretože samotný fakt, že prostredníctvom predmetnej nájomnej zmluvy žalovaný zároveň zabezpečoval plnenie niektorých úloh vo vzťahu k verejnosti v rámci preneseného výkonu štátnej správy, bez ďalšieho neznamena, že žalovaný, ktorý prenajaté priestory už nevlastní, skutočne (objektívne) získal na úkor žalobkyne nejakú neoprávnenú majetkovú výhodu alebo prospech.

8.4. Keďže žalobkyňa k týmto pre meritum veci rozhodujúcim právnym otázkam žiadnym relevantným spôsobom neargumentovala, jej dovolanie treba považovať za dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Absenciu tejto náležitosti Civilný sporový poriadok považuje za dôvod pre odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. f/ C.s.p.

9.1. Žalobkyňa prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala i z § 420 písm. f/ C.s.p., ku ktorému podaním z 5. februára 2018 (t. j. už po uplynutí lehoty na podanie dovolania) uviedla, že na ňom netrvá, pretože v zmysle rozhodnutia veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017 kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 a § 421 C.s.p. nie je prípustná a v prípade jej výskytu sa dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti z hľadiska § 420 C.s.p. Tento názor ale bol Ústavným súdom Slovenskej republiky vyhodnotený ako nesprávny a následne aj najvyšším súdom prehodnotený, a to uznesením z 21. marca 2018 sp. zn. 1 VCdo 1/2018, v zmysle ktorého kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 a § 421 C.s.p. je prípustná.

9.2. Podľa názoru dovolacieho súdu bola vôľa dovolateľky netrvať na posúdení prípustnosti jej dovolania z hľadiska § 420 C.s.p. takpovediac „vynútená“ vtedajšou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu (ktorá sa neskôr ukázala ako chybná a nesúladná s Ústavou Slovenskej republiky), pokiaľ chcela docieľiť, aby dovolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu z hľadiska neprávneho právneho posúdenia veci. S ohľadom na tieto okolnosti a na to, aby bolo v konečnom dôsledku zachované základné právo dovolateľky na súdnu ochranu a prístup k (dovolaciemu) súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, dovolací súd prejednal dovolanie žalobkyne aj z hľadiska jeho prípustnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., pretože len takýto postup dovolací súd považuje za ústavne konformný.

10.1. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.2. V danom prípade žalobkyňa namieta, že postupom súdov oboch nižších inštancií bolo porušené jej právo na spravodlivý proces tým, že odôvodnenia ich rozhodnutí sú nedostatočné a v dôsledku toho nepreskúmateľné, pretože jej nedali dostatočnú (resp. žiadnu) odpoveď na jej námietku, že predmetnú nájomnú zmluvu ako zmluvu zmiešanú bolo potrebné posúdiť vo všetkých súvislostiach, vrátane toho, že prostredníctvom nej si žalovaný ako orgán územnej samosprávy v rámci preneseného výkonu štátnej správy zároveň plnil svoje úlohy na úseku telesnej kultúry, keďže žalobkyni z tejto zmluvy vyplýval záväzok prispievať na podporu rozvoja športu v meste sumou 150.000,- Sk (t. j. 4.979,09 eur) ročne.

10.3. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

11. K tejto námietke žalobkyne o nepreskúmateľnosti rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií dovolací súd uvádza, že princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4 Cdo 34/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 8 Cdo 152/2018).

12.1. V posudzovanom prípade obsah spisu ale nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Súdov oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktorý v spätosti s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú kompletizujúcu jednotu) sa vyporiadava so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobkyne a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Myšlienkový postup súdov je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

12.2. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií je zrejmé, z akých právnych úvah vychádzali, keď dospeli k záveru, že žalobu žalobkyne je potrebné zamietnuť. K vyššie uvedenej námietke žalobkyne je potrebné dodať, že žiadnym spôsobom neuviedla, akú zmenu v právnom stave veci by prinieslo posúdenie predmetnej nájomnej zmluvy aj z ňou predkladaného hľadiska. Rozhodnutie, akým spôsobom žalovaný ako orgán územnej samosprávy zabezpečí plnenie úloh na jednotlivých úsekoch v rámci preneseného výkonu štátnej správy, patrí v zmysle zákona č. 416/2001 Z. z. výlučne do jeho pôsobnosti a iné, tretie osoby (vrátane žalobkyne) nemajú žiadny nárok domáhať sa proti nemu akéhokoľvek spôsobu ich realizácie. Pokiaľ by aj predmetná nájomná zmluva zakladala súkromnoprávny (v danom prípade nájomný) vzťah, v dôsledku ktorého by dochádzalo k realizácii verejnoprávnych

kompetencií zverených obciam resp. mestám, neznamená to, že mesto je povinné a nútené zotrvať v dojednanom súkromnoprávnom vzťahu aj vtedy, ak mu to z akýchkoľvek dôvodov nevyhovuje, a už vôbec nie, že by tretia osoba namiesto mesta jemu zverené kompetencie vykonávala. Mesto má totižto mnoho rôznych iných možností, ako plnenie týchto úloh zabezpečiť a skončením právneho vzťahu s jedným takýmto súkromnoprávnym subjektom nedochádza k tomu, žeby mesto k plneniu uvedených úloh žiadnym (iným) spôsobom nepristupovalo. Z uvedeného teda vyplýva, že v danom prípade treba dôsledne rozlišovať jeho verejnoprávnu rovinu, predstavujúcu výkon zverených kompetencií mesta ako orgánu verejnej moci, ktorý si mesto organizuje samostatne, od súkromnoprávnej roviny, v ktorej mesto zabezpečuje plnenie zverených kompetencií prostredníctvom súkromnoprávných inštitútov (napr. zmlúv), v rámci ktorých vystupuje ako rovnocenný subjekt súkromného práva, a ktorá je stále ovládaná zásadou autonómie vôle a vlastníckej a zmluvnej slobody, vrátane práva zmluvný vzťah zmeniť či ukončiť. Žalobkyňou namietané skutočnosti preto nemajú relevantný vplyv na zistenie, či žalovaný je skutočne nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorej splnenia sa žalobou domáha, ani na zistenie, či bezdôvodné obohatenie v majetkovej sfére vôbec nastalo alebo nenastalo. So zreteľom na uvedené preto uvedená námietka žalobkyne si nevyžadovala žiadnu podrobnejšiu odpoveď, než bola podaná odvolacím súdom (t. j. že nemôže spochybniť právny záver o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v konaní - porov. bod 13. a 14. rozsudku odvolacieho súdu), pretože ani podľa názoru dovolacieho súdu nemala relevantnú súvislosť s predmetom konania a nemohla prívodiť iné rozhodnutie v merite veci.

12.3. Záverom teda možno vzhľadom na uvedené konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že žalobkyňa neopodstatnene vytýka, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom porušil jej právo na spravodlivý proces, a preto prípustnosť jej dovolania z § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno vyvodiť.

14. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ C.s.p.) ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, podľa § 447 písm. c/ C.s.p. a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. f/ C.s.p.

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.